

Győri Ítéltábla
Pf.III.20.188/2017/6/I.szám

A Győri Ítéltábla dr.Hegedűs D. Andrea ügyvéd által képviselt **felperesnek** az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztály által képviselt **alperes** ellen **személyhez fűződő jog megsértése** miatt a Szombathelyi Törvényszék előtt folyamatba tett perében Szombathelyen, 2017.évi március hó 9.napján 18.P.20.713/2016/27/I.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 29.sorszám, az alperes részéről 30.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

A feljegyzett 72.000. (Hetvenkettőezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

A másodfokú eljárásban a felperes 56, míg az alperes 44%-os arányban minősül pernyertesnek.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a ...i Városi Bíróság a 10.Bk.144/2012/2. számú, tárgyalás mellőzésével meghozott határozatával a felperest (vádlottat) becsületsértés vétsége miatt 1 év időtartamra próbára bocsátotta. A felperes tárgyalás tartását kérte. A büntető ügyben eljáró bíróság által kitűzött tárgyalás több ízben is elhalasztásra került. A 2013.június 13-ára kitűzött tárgyalásra a bíróság a felperest vádlottként idézte, a felperes a 2013.június 12-én érkezett beadványában bejelentette, hogy a másnapi tárgyaláson nem áll módjában megjelennie, mivel 84 éves súlyos beteg édesanyja **L..T.** állandó, folyamatos ápolásra szorul, és ápolója hivatalosan is ő. Édesanyját legfeljebb 2 óra időtartamra tudná magára hagyni, a ...i lakóhelye és a tárgyalás ...i helyszíne között ez az időtartam az oda-vissza utazáshoz sem elegendő. Csatolta az ápolást alátámasztó orvosi igazolást, miszerint édesanyja súlyosan fogyatékos, látássérült, mozgássérült, gondozásának várható időtartama 3 hónapnál hosszabb. A Tatabányai Járásbíróság 2013.június 12-én kelt elővezetési parancsa alapján a felperest a rendőrkapitányság a másnap 14 óra 30 percre kitűzött tárgyalásra elővezette. Értesítésük szerint az intézkedés 7 óra időtartamú volt, abban két rendőr vett részt és bilincset alkalmaztak. A kísérést reggel 8 óra 30 perckor kezdték meg, mikor is a felperes belvárosi lakásában - ahol a súlyos beteg édesanyja is tartózkodott - két rendőr jelent meg, A felperes az édesanyja állapotára hivatkozással megkísérelte, hogy az elővezetést ne fogantatosítsák, azonban az eljáró bíró telefonon azt a tájékoztatást adta, hogy az elővezetés semmiképpen nem mellőzhető. Ezután a felperest elkísérték a ...i ... utcai idők otthonába, ahonnan hazahozhatta a neki járó ételt, majd előállították a rendőrkapitányságra. 13 órakor megbilincseltek, rabszíjra fűzték és autóval ...ra szállították. A tárgyalás 15 óra 30 percig tartott, ezt követően a felperes vonattal utazott haza, a vonatjegy ára 1.300 forint volt. Időközben a délelőtti folyamán **L.T.** t háziorvosi beutaló alapján az országos mentőszolgálat kórházba szállította, ahova 11 óra 8 perckor vették fel, a háziorvosi ügyelet a beutalást kiugróan magas 190/100-as tensioval indokolta. A kórházból való elbocsátására 2013.június 14-én 15 órakor került sor.

A felperes, valamint **L..T.** személyhez fűződő jogaik megsértésére hivatkozással terjesztettek elő keresetet. **L..T.** a keresetindítást követően, 2013.június 19-én elhalálozott, a perbeli jogutódja a felperes.

A felperes a perben jó hírneve, személyes szabadsága, emberi méltósága, valamint a tisztességes eljáráshoz való joga megsértésére hivatkozott. Kérte a jogsértés megállapítását, az alperes további jogsértéstől való eltiltását, továbbá méltányos elégtétel adására való kötelezését. 1.300 forint vagyoni, 1.000.000 forint nem vagyoni kára, illetve édesanyja jogutódjaként további 500.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

A ...i Törvényszék a 17.P.20.182/2014/32/I.számú ítéletével elutasította a keresetet, a ...i Ítéltábla Pf.V.20.111/2015/4.számú ítéletével az ítéletet helybenhagyta. A felülvizsgálati kérelem folytán eljáró Kúria a Pfv.IV..../2016/7. számú részítéletével a jogerős ítéletet részben hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyes szabadsághoz fűződő jogát azzal, hogy a 2013.június 13-án tartott tárgyalásra a felperes elővezetését rendelte el. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta, a jogerős ítéletnek a megállapított jogsértéssel összefüggésben az elégtétel adására, valamint az egyéb személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítására és jogkövetkezményeinek alkalmazására irányuló keresetet elutasító rendelkezését hatályában fenntartotta. A kártérítés iránt előterjesztett kereset elbírálása tekintetében az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Úgy foglalt állást, hogy az alperes a jogszabály - a Be.69.§./1/ bekezdése, 543.§-a és 550.§./1/ és /2/ bekezdése - egyértelmű, mérlegelést nem engedő rendelkezésével szemben a személyes szabadságot korlátozó intézkedés alkalmazása során súlyos jogalkalmazási tévedést vétett. A személyhez fűződő jog megsértésének igazolása a kártérítési felelősség körében önmagában csak a felróható magatartás megállapítására ad alapot, a megismételendő elsőfokú eljárásban kell vizsgálni és bizonyítani a kár, vagy nem vagyoni hátrány bekövetkezését és a felróható magatartással fennálló releváns okozati összefüggést.

A felperes a megismételt eljárásban fenntartotta keresetét, hivatkozása szerint köztudomású tény, hogy a személyes szabadság megsértése olyan immateriális hátrányt okoz, amely önmagában is indokolja a nem vagyoni kártérítés megítélését. Többletényállási elemként hivatkozott arra, hogy az idős, magatehetetlen édesanyja folyamatos ápolását folytatta, mellőle még 2 órára sem mehetett el. Édesanyjában kellemetlen emlékeket ébresztett az a körülmény, hogy fiát rendőrök vitték el az otthonából. Mindemellett a rendőrök a lakók megrökönyödésére a házuk folyosóin kísérték végig a felperest és az idősek otthonában is központi témává vált, hogy őt rendőrök kísérik. A felperes édesanyját akarata ellenére kórházba vitték, az orvos és a mentősök is rosszállóan néztek rá, a felperest a rendőrkapitányságon megmotozták, mindent elvettek tőle, 2 órára bezárták, nem kapott ennivalót, másfél óráig meg volt bilincselve és 9 és fél órát kényszerült akarata ellenére otthonától távol lenni. Elvették a telefonját és így édesanyja állapota felől sem tudott érdeklődni, mely további súlyos pszichés megterhelést jelentett az agyvérzés után álló édesanyja iránti nyugtalanság miatt. A felperes édesanyjának akarata ellenére mintegy 31 órát kellett kórházban töltenie, amivel személyi autonómiája, cselekvési szabadsága, családi és magánélethez való joga sérült.

Az alperes ellenkérelmében nem vitatta a felperes vagyoni kárát, ugyanakkor a nem vagyoni kártérítés összegét kizárólag a felperes személyes szabadsága megsértése alapján kérte megállapítani, a megjelölt összeget egyúttal eltúlzottnak tartotta. Hivatkozott arra, hogy az elővezetés foganatosításának módjával kapcsolatos esetleges hátrányokért a rendőrség felel. A személyes szabadság megsértése időtartamát tévesen határozta meg a felperes, hiszen a tárgyaláson a korlátozás megszűnt.

Az eredetileg L..T. által előterjesztett kereset vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a felperesnek a személyes szabadsága megsértésén kívüli kereseti kérelmét jogerősen elutasította a bíróság, ezt a döntést a Kúria hatályában fenntartotta. Utalt arra is, hogy a felperes édesanyjának kórházba szállításával a felperes személyes szabadsága, cselekvési autonómiája nem sérült.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 701.300 forintot és ennek 2013.június 14.napjától járó késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy a törvényszék gazdasági hivatalának felhívására fizessen meg az államnak 584 forint előlegezett másolási költséget. Megállapította, hogy további 877 forint másolási költséget, valamint 360.310 forint kereseti, fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetéket az állam visel. Megállapította, hogy a felperesnek a ...i Ítélet előtt Pf.V.20.111/2010.számon folyamatban volt fellebbezési és a Kúria előtt Pfv.IV.../2010.számon folyamatban volt felülvizsgálati eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi díját 53,3 %-ban a felperes, míg 46,7 %-ban az alperes viseli.

Határozata jogi indoklásában mindenekelőtt leszögezte, hogy a Kúria részítéletének rendelkező része korlátozás nélkül valamennyi kártérítés iránti követelés tekintetében utasította az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára. Téves az alperesnek az az érvelése, hogy az eredetileg L..T. által benyújtott kártérítési igény tekintetében jogerős ítélet született. Rámutatott arra, hogy az alperes súlyosan felróható jogalkalmazási tévedésével okozati összefüggésben a felperesnek, illetve jogelődjének okozott kárt az alperes megtéríteni köteles, ugyanis a felelősség régi Ptk.339.§./1/ bekezdésében, továbbá a 349.§./1/ és /3/ bekezdésében foglalt speciális feltételei egyaránt fennállnak. Utóbbi körében arra utalt, hogy a büntető eljárási jogszabályok a terhelt számára az elővezetés elrendelésével kapcsolatban rendes jogorvoslatot nem biztosítanak.

Helytállónak ítélte azt a felperesi hivatkozást, hogy a személyes szabadság jogellenes megvonása önmagában olyan immateriális hátrányt eredményez, amely nem vagyoni kártérítés megítélését indokolttá teszi. A Pp.163.§./3/ bekezdése szerinti köztudomású ténynek minősül a fentiek szerinti hátrány bekövetkezése. A nem vagyoni kár mértékének azonban igazodnia kell a bírói gyakorlat által a perbelivel összehasonlítható esetekben megítélt kártérítés összegéhez. A törvényszék ennek körében a Fővárosi Ítélet 2.Pf.20.217/2011/4., a 2.Pf.21.799/2011/3., a 2.Pf.21.917/2009/6., a 17.Pf.20.789/2014/4-II., a 2.Pf.20.656/2008/4., a 2.Pf.20.109/2011/4., a 2.Pf.21.313/2015/4/II., valamint a Kúria Pfv.IV.20.832/2013/4. és Pfv.IV.21.586/2013/20.számú ítéletével elbírált jogesetek releváns körülményeinek a perbeli tényállással való összehasonlítása útján, a személyes szabadság jogellenes megvonásának időtartamát is értékelve, az immateriális hátrány másnemű ellensúlyozására 500.000 forint erejéig ítélte alaposnak a felperes saját jogán érvényesített igényét.

Az 1.300 forintos útiköltség, mint vagyoni kár megtérítése iránti igényt - utalva arra is, hogy ezt az alperes sem vitatta - ugyancsak alaposnak ítélte.

A törvényszék megállapította, hogy a felperes édesanyját és egyben jogelődjét ugyancsak immateriális hátrány érte az alperes súlyosan téves, felróható jogalkalmazása miatt, ekként az ő általa előterjesztett követelést a felperes jogutódként alappal érvényesítheti. Az édesanyja súlyosan beteg, fogyatékos, idős személyként élte át, hogy egyetlen őt ápoló fiát elviszik a rendőrök. Ágyban fekvő, pelenkázott betegként folyamatos ápolásra, gondozásra volt szüksége. A kórházi betétlap bejegyzése szerint („a néni, ill. omsz előadása szerint fiát mai napon letartóztatták”) fel tudta fogni, hogy a felperest rendőrök vitték el. Hypertóniája ismert volt ugyan, de életszerű, hogy a háziorvos által tapasztalt kiugróan magas 190/100-as tensios érték összefügghetett az őt körülvevő eseményekkel. Erre tekintettel a törvényszék a felperes édesanyját ért hátrányok vonatkozásában 200.000 forint és kamatai erejéig ítélte alaposnak a keresetet, ezt meghaladóan azonban elutasította. Álláspontja szerint - különös tekintettel a személyes szabadság korlátozásának időtartamára - ennél magasabb összegű nem vagyoni kártérítés az elszenvedett sérelemmel nem volna arányos.

A felperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, a jó hírnév megsértésének és az emberi méltóság megsértésének megállapítását, erre tekintettel az első fokon kizárólag a személyes szabadsága megsértésére megítélt nem vagyoni kártérítés 300.000 forinttal való felemelését kérte.

Kérte továbbá, hogy az ítélet tábla kötelezze az alperest, hogy magánlevélben fejezze ki sajnálkozását a történetek miatt, ekként adjon elégtételt.

Néhai édesanyja sérelmére megítélt sérelemdíjat 100.000 forinttal kérte felemelni (mindösszesen 1.101.300 forint és kamatai megfizetésére kérte tehát az alperes kötelezését).

A Kúria döntésével kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy a részítelet nyilvánvalóan nem foglalhatott állást olyan jogsérelmek tekintetében, amelyek tekintetében előkérdésnek minősül az a jogsértés, aminek a megállapítását korábban elutasították az eljáró bíróságok. Az előállítás jogsértő voltából közvetlenül csak a személyes szabadság megsértése következik. Amikor a Kúria a kártérítés iránti kereset tekintetében új eljárásra és új határozat hozatalára utasította az elsőfokú bíróságot, akkor ezzel lényegében a kártérítési követelés összes lehetséges, a törvénysértő előállításból egyenesen következő jogalapjának vizsgálatát is elrendelte. Erre tekintettel mind a jóhírnév, mind pedig az emberi méltóság sérelmével kapcsolatosan is érdemben kellett vizsgálni a megismételt eljárásban a keresetet, hiszen a Kúria ítélete csupán az elővezetés elrendelése, nem pedig az elővezetés fogatosítása kapcsán bírálta el és tartotta hatályban a keresetet elutasító döntést. Az elővezetés rendőrségi fogatosítása szabályosan került végrehajtásra, így a fogatosítás során felmerült minden nemű sérelem vonatkozásában a felelősség az előállítást jogalap nélkül elrendelő alperest terheli.

Hangsúlyozta, hogy az 500.000 forintban megállapított nem vagyoni kártérítés alacsony mértékű, hiszen a bírói gyakorlat szerint amennyiben a törvénysértő előállítás során bilincset, rabszíjat alkalmaznak, akkor ez további nem vagyoni kártérítés megítélését vonja maga után. A perbeli esetben mintegy másfél óra bilincsben, rabszíjon eltöltött idő állapítható meg.

Hangsúlyozta azt is, hogy az elővezetés fogatosítási körülményei mindenképpen indokolják a magánlevélben való elégtételadás elrendelését.

Álláspontja szerint az édesanyját ért trauma és az állapotának a történeteket követően elkezdődött rohamos romlása miatt a megítélt 200.000 forint méltánytalanul alacsony, legalább ennek másfélszerese lett volna az indokolt.

A felperes a másodfokú eljárás során csatolta a Kúria 2017.június 14.napján hozott ítéletét, mely a per kiindulási alapjául szolgáló büntető eljárásban felmentette őt a vád alól, megállapítva, hogy a vád tárgyává tett cselekmény nem minősül bűncselekménynek. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy a jogsérelmet olyan emberként szenvedte el, aki semmilyen bűncselekményt nem követett el, semmilyen módon nem hatott közre a vele kapcsolatban történetekben, ez olyan többlettényállási elemnek minősül, amelyre tekintettel méltánytalanul alacsony az első fokon megítélt nem vagyoni kártérítés.

Az alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, a felperes javára megítélt kártérítés 201.300 forintra való leszállítását kérte. Álláspontja szerint eltúlzott mértékű az 500.000 forintban meghatározott nem vagyoni kártérítés. A Fővárosi Ítélet tábla 1.Pf.21.418/2015/4/II., továbbá a Kúria Pfv.IV.21.335/2016/3. és Pfv.IV.21.969/2014/6. számú ítéletének alapjául szolgáló tényállás perbelivel való hasonlóságai és eltérései, továbbá a határozatokban megállapított nem vagyoni kártérítés mértéke alapján az alperes álláspontja szerint a személyi szabadság korlátozásának rövid időtartamára figyelemmel a felperest ért nem vagyoni hátrány kompenzálására 200.000 forint kártérítés indokolt és arányos.

Az 1.300 forintos vagyoni kárigényt az alperes nem vitatta.

Kifejtette, hogy a felperes néhai édesanyja személyes szabadsága, illetve cselekvési autonómiája nem sérült a kórházba szállításával, arról a rendőrség a 30/2011/IX.22./BM.rendelet 15.§./2/ bekezdésének megfelelően gondoskodott. A szállítás, a kórházi felügyelet, a szakszerű ellátás az egyén személyes szabadságát nem sérti, nem korlátozza.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes édesanyja fel tudta fogni, hogy a fiát rendőrök vitték el. Ezt a megállapítást a felperes előadására és a kórház által

kiállított betétlap szövegére alapozta, holott ez nem bizonyított, a betétlap feljegyzésén található „illetve” kifejezés több értelmű.

Szintén feltételezés csupán a bíróság részéről, hogy az idős édesanyjánál mért magas vérnyomás a fia rendőrök általi elvitelével lett volna összefüggésben.

Mindezek miatt a felperes édesanyját az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben ért immateriális hátrány nem nyert bizonyítást.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes által fellebbezett rendelkezések helybenhagyását kérte, fenntartva az elsőfokú eljárásban már előadott álláspontját. Hangsúlyozta, hogy a jó hírnév megsértésének megállapítására, továbbá a magánlevél küldésére vonatkozóan jogerős ítélet született, ezen igények újból nem tehetők vitássá. A felperesnek az előállítás foganatosításának módjával kapcsolatos fellebbezési kérelme úgyszintén alaptalan (bilincs és rabszj alkalmazása) hisz az okozott nem vagyoni károkért nem a bíróság, hanem a rendőrség felel.

A felperes néhai édesanyjával kapcsolatos igény alaptalan, hiszen a felperes személyes szabadsága megsértésén kívüli egyéb kereseti kérelmet a bíróság jogerősen elutasította, a döntést a Kúria hatályában fenntartotta. Tehát csak a felperes személyes szabadsága megsértésével összefüggő kár volt vizsgálendő. A felperes néhai édesanyja személyes szabadságának, illetve egyéb személyhez fűződő jogainak esetleges megsértése körében keresetet elutasító döntés született. Mindemellett a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a felperes édesanyjának személyes szabadsága a kórházba szállítással nem sérült, és nem nyert bizonyítást a felperes édesanyját ért immateriális hátrány sem. További észrevételeiben kitért arra, hogy a felperes által megküldött kúriai döntés a perben irreleváns, hiszen kizárólag a felperes előállításával okozott hátrányok képezték a per tárgyát.

A fellebbezések az alábbiakra figyelemmel nem alaposak.

Mindenekelőtt - a fellebbezések ezzel kapcsolatos és egymástól is eltérő álláspontjára figyelemmel - abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a Kúria Pfv.IV.20.185/2016/7. számú részítéletét követően mik voltak a megismételendő elsőfokú eljárás keretei.

Az elsőfokú bíróság ítéletében e körben helyes álláspontot foglalt el, amikor megállapította, hogy a felperes által a megjelölt tényekre alapítva jó hírnév-, emberi méltósághoz fűződő jog megsértése megállapítása iránt, továbbá a személyes szabadsághoz fűződő jog megsértésének jogkövetkezményeként elégtétel adás iránt előterjesztett kereseti kérelem jogerősen elutasításra került, e tekintetben beállt az anyagi jogerő hatása. A felperes személyes szabadsághoz fűződő jogának megsértésével okozati összefüggésben ugyanakkor mind a felperesnél bekövetkező vagyoni és nem vagyoni kár, mind pedig a néhai édesanyjánál bekövetkező nem vagyoni kár megtérítése iránti kereseti kérelem érdemben vizsgálendő és elbírálandó.

A fentiek következményeként már jogerősen elbírált igények érvényesítése iránt a felperes által a fellebbezésében újlag előterjesztett kereseti kérelmek (jó hírnév megsértésének, emberi méltóság megsértésének megállapítása, az alperes elégtétel adásra kötelezése) érdemi elbírálását a keresetváltoztatást a másodfokú eljárásban kizáró eljárásjogi rendelkezés (Pp.247.§./1/ bekezdése) is akadályozta, ezért az elbírálást az ítéletábra mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a megismételendő elsőfokú eljárásban elbírálandó igények körében a szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, döntésével annak indokaira is kiterjedően az ítéletábra egyetértett. A fellebbezésekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az alperes kártérítési felelősségének a régi Ptk.339.§./1/ bekezdésében foglalt általános, továbbá a 349.§./1/ és /3/ bekezdésében foglalt különös feltételei egyaránt fennállnak. A felperes személyes szabadságát jogsértően korlátozó alperesi intézkedés alapjául egyértelmű, mérlegelést nem kívánó

jogszabályi rendelkezés téves alkalmazásában megnyilvánuló felróható magatartás szolgált. A személyes szabadság jogellenes megvonása a bírói gyakorlat szerint köztudomásúlag önmagában is kivált nem vagyoni kártérítésre alapot nyújtó immateriális hátrányokat.

Az alperes ez irányú álláspontjával szemben helytálló az a felperesi érvelés, hogy a jogellenesen elrendelt - egyébként törvényesen végrehajtott - kényszerintézkedés foganatosításából szükségszerűen eredő hátrányokért is fennáll az alperesnek, mint a személyes szabadságot korlátozó intézkedés jogsértő elrendelőjének a kártérítési felelőssége.

A nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során figyelemmel kell lenni a jogsértés súlyára és a jogkövetkezményei súlyosságára. Értékelni kell mindazokat az egyedi körülményeket, amelyek az alperes jogsértő intézkedése folytán a felperesnél bekövetkező nem vagyoni hátrányt jellemzik. A jogsértő kényszerintézkedés időtartamán túl a foganatosítás körülményei (pl. rabszíjon vezetés) is figyelembe veendő. A nem vagyoni kártérítés alapjául szolgáló hátrányok megállapítása körében releváns valamennyi körülménynek kifejezésekre kell jutnia a nem vagyoni kár összegében, ekként válik az alkalmassá a személyiségi jogsérelemmel okozati összefüggésben bekövetkezett hátrányok kompenzálására.

Az elsőfokú bíróság a fenti szempontoknak megfelelően, az ítéletében megjelölt számos eseti döntéshez, ekként a bírói gyakorlathoz is igazodóan határozta meg a nem vagyoni kártérítésnek a felperes által elszenvedett immateriális hátrányok ellensúlyozására alkalmas, ahhoz szükséges és egyben elégséges összegét. A fellebbezésekben kifejtett indokok és hivatkozott eseti döntések alapján nem látta indokoltnak az ítélet tábla sem annak felemelését, sem pedig a leszállítását.

A felperesnek a fellebbezési eljárásban előadott érvelésével kapcsolatosan az ítélet tábla kiemeli, hogy a felperest a perbeli esetben ért személyiségi jogsértés súlyát és következményeit attól függetlenül kell megítélni, hogy a vele szemben kezdeményezett büntető eljárás milyen eredménnyel zárult. A személyes szabadság jogellenes korlátozásával okozati összefüggésben bekövetkező hátrányok függetlenek attól, hogy később az eljárás során felmentő, vagy a bűnösséget megállapító ítélet születik, ezen szempontok alapján a védett jogtárgy, azaz az ember személyhez fűződő jogai tekintetében indokolatlan a jogalanyok közti különbségtétel.

A kifejtettekre figyelemmel a felperes által csatolt felmentő ítélet sem nyújtott elegendő alapot arra, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által helyesen meghatározott marasztalási összeget felemelje.

Alaptalanul támadja az alperesi fellebbezés a felperes által a néhai édesanyja jogutódjaként érvényesített követelésnek részben helyt adó ítéleti rendelkezést. Annak alapját nem a felperes néhai édesanyja személyes szabadságához fűződő jogának a megsértése képezi, hanem az a körülmény, hogy a felperes személyes szabadságához fűződő jogának jogellenes korlátozását megvalósító alperesi magatartás a felperes édesanyjának is sértette a személyiségi jogait.

A felperes édesanyja egészségi állapotából kifolyólag lényegében magatehetetlenül, a körülményeknek kiszolgáltatottan élte át, hogy gondozóját, a felperest a rendőrök elvezetik. A kórházi felvételekor készített betétlap orvosi bejegyzéseit helyesen értékelte az elsőfokú bíróság és okszerű megállapítást tett mind a tekintetben, hogy a felperes néhai édesanyja felfogta, hogy a felperest a rendőrök elvitték, mind a tekintetben, hogy a felperes jogellenes elővezetésével okozati összefüggésben áll az általa átélt trauma, mely vérnyomás emelkedésben megnyilvánuló egészségromlást idézett elő nála. Részben ez a körülmény, részben pedig az ugyancsak az alperes magatartásával okozati összefüggésben álló azon körülmény tette indokoltá a kórházba szállítását, hogy a saját maga ellátására képtelen, magatehetetlen állapota mellett a felperes elővezetésének következményeként egyedül maradt volna.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást tehát akként, hogy az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben a felperes édesanyja nem vagyoni hátrányt szenvedett el. Az általa elszenvedett lelki traumával és átmeneti egészségromlással arányosnak ítélte az ítélet tábla az

elsőfokú bíróság által e körben megállapított nem vagyoni kártérítési összeget is, annak felemelésére és leszállítására sem látott elegendő indokot.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes személyes költségmentességben részesült, míg az alperes személyes illetékmentes. Erre tekintettel az eredménytelen fellebbezésekkel felmerült fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986/VI.26./IM. rendelet 13.§./1/ bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli. Az ítéletábra a másodfokú eljárásban való perköltségviselés arányáról a Pp.87.§./2/ bekezdése alapján, a felperes pártfogó ügyvédi képviselőjére tekintettel rendelkezett.

Győr, 2017. október 25.

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk. a
tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Világi Erzsébet sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

kiadó